

De stank van kleur

Colofon

ISBN: 978 90 8954 944 0
1e druk 2017
© 2017, Anthonie van de Wardt

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De stank van kleur

Anthonie van de Wardt

*'De liefde is een opzwepende,
helse muziek die zelfs de harten der grijsaards doet dansen'*
Knut Hamsun

Proloog

Hij draait het beverige beeld van de verrekijker scherp en zoekt langzaam de oever van het kanaal af. Alle drie de banken zijn leeg. Wanneer hij de kijker een fractie aantilt, strekt het kanaal zich als een wit lint voor hem uit. Een passerend binnenschip dat er flink de vaart in houdt, ontwikkelt een brede boeggolf: de uitlopers strijken langs de houten beschoeiing.

Een van de voordelen van een penthouse op de tiende verdieping is overzicht. Zoals hij zijn hele leven heeft gezorgd voor overzicht. Onwillig laat hij de kijker zakken en zet die terug op de vensterbank.

Details hebben hem nooit geïnteresseerd, die werden opgepakt door anderen. Over het algemeen voelde hij zich een generaal die met een stok op de kaart aanwees waar moest worden aangevallen. Toen hij hier samen met Margot de verdieping betrok, dacht dat hij dat alles voorbij was. De eindeloze vergaderingen, het regelen, de reizen. Niet langer actief directeur-eigenaar van een fabriek. Zijn jongens – de tweeling – namen het stuur maar al te graag over. Totaal onverwacht staat hij er weer middenin. Middenin de stront. Een gebeurtenis van zo'n dertig jaar geleden komt door de ontmoeting met een jonge vrouw weer tot leven. Hij had zijn mond kunnen houden en gewoon blijven genieten van haar onschuld en enthousiasme. Kwam het door een plotseling oploaiend schuldgevoel? Het besef dat hij iemand iets heeft afgepakt, een gebeurtenis die desastreus is geëindigd. Probeert hij iets goed te maken? Misschien ook uit bezorgdheid. Naast de tweeling, aan wie hij vroeger veel plezier heeft beleefd, zou het fijn

geweest zijn als er nog een dochter was geboren. Die is nu zomaar uit de hemel komen vallen.

Hoogstwaarschijnlijk is het slechte weer de oorzaak dat ze wegblijft. Hij voelt het aan zijn knieën, na twee operaties lijkt het alsof de chirurg er barometers in plaats van nieuwe gewrichten heeft ingezet. Als er regen op komt is, voelt hij dat al bij het wakker worden.

Er is niets mis mee om onder luxe omstandigheden oud te worden. Wonen in een penthouse. Rijden in een Lexus die op een eigen plek in de ondergrondse garage staat. Af en toe een cruise naar aangenaam warme landen. Maar de minpunten zijn niet mis. Twee wrakke knieën waar hij wel mee kan lopen maar niet ver. De plek aan het kanaal kan hij slechts bereiken met zijn elektrische rolstoel.

Als hij de verreijkker weer oppakt klettert de regen tegen het venster. Zijn beeld wordt door natuurlijk ingrijpen geblurd. Een nieuw woord. Een woord van deze tijd dat hij van haar heeft geleerd.

1

‘Ga je alweer weg?’

De stem van Margot. Wanneer hij de kranten doorneemt, krijgt hij het verwijt altijd te zitten lezen. Hetzelfde geldt voor de tv of om het even waar hij zich mee bezighoudt. Luid rammelen met zijn sleutels – het signaal om aan te geven dat hij vertrekt – is zijn enige reactie. Hij laat zich door haar niet meer belemmeren.

Met korte bewegingen trekt hij een jack aan. Het is zonnig maar wanneer hij langer dan een uur in zijn rolstoel zit, slaat de kou toe. Voor zijn elektrische rolstoel heeft hij een plaats in de garage, want hij wil dat ding niet in huis hebben. Hij lacht inwendig om zijn gedachte. Het ‘huis’ is een van de duurste penthouses van de stad. Zelfs de lift komt tot aan hun etage. Dat vereist natuurlijk een bepaalde code, zodat er niet ineens vreemden binnen staan.

Zonder tussenstop suist de lift tien etages naar beneden. Tien plus één want de garage ligt ondergronds. Daar volgen wat rituele handelingen: de hoes van de rolstoel nemen en in de auto leggen. Vanuit de auto de garagedeurbediening meenemen. Het leven van een mens anno nu bestaat nu eenmaal uit het gebruik van zogenaamde hulpvaardige elektronica. Kinderen en kleinkinderen verwachten – nee, vinden het heel normaal – dat hij een smartphone en tablet gebruikt.

Eenmaal buiten zoekt hij door het parkje naar de doorgaande weg waar hij kan oversteken. Voor zover een mens tevreden kan zijn over een rolstoel, is hij méér dan tevreden. Vooral de bediening is overzichtelijk en simpel. Rugleuning en zitting zijn verstelbaar en door de zogenaamde midwielaandrij-

ving is het hele geval optimaal wendbaar. De reclamekreet van de leverancier ‘Live without limits’ waar hij na twee knieoperaties hard om moest lachen heeft dit voor hem, – in ieder geval op straat – helemaal waar gemaakt.

Een kleuterklasje blokkeert de zebra. Over de hoofden van de kinderen krijgt hij een verontschuldigend lachje van de juffrouw.

Kinderen drommen rond hem.

‘Wat zit er een grote spiegel op,’ roept een joch met fel-blond haar.

‘Maar geen toeter,’ zegt een ander.

‘Nee,’ zegt de blonde. ‘Mijn opa heeft een rolstoel met een toeter.’

Dan klinkt de stem van de juf. Alsof zij in een trechter worden geduwd, steekt de hele troep fel kwetterend over. Beheerst rijdt hij er achteraan en parkeert zo’n vijf minuten later bij de drie banken. Het bijzondere aan de plaats is dat hij naar beide kanten goed uitzicht heeft op het kanaal omdat bij het aanleggen van de plek de meeste bossages zijn gekapt. Het kanaal dat in opdracht van Koning Willem I in het begin van de negentiende eeuw met de hand werd gegraven om ‘s-Hertogenbosch met Maastricht te verbinden. Een besluit dat tientallen jaren later de noodzaak van tunnels en bruggen eiste; auto en trein kwamen letterlijk in beeld.

Omdat er schuin aan de overkant van het kanaal nog een oude fabriek staat waarvan de gevel keurig is gerestaureerd, biedt dat een mogelijkheid om het verleden, al is dat maar visueel, even terug te halen. Het is niet zo moeilijk te fantaseren dat de schoorsteen rookt en de arbeiders met hun broodtrommeltje achterop komen aanfietsen naar ‘het fabriek’, zo werd die werkplek indertijd genoemd. De enige auto: een zwarte T-ford – eigendom van de directeur – staat

pal voor de hoofdingang. Het gebouw doet hem denken aan de oude verffabriek van opa in Tilburg en hoe zij eindelijk hadden besloten tot nieuwbouw. Er kwam ook een nieuw logo; boven de firmanaam Nedcolor stond een kwastje in de kleuren rood wit en blauw: een soort wimpeltje. Jubilaressen kregen naar gelang de verstreken tijd, een metalen, zilveren of gouden speld in de vorm van een kwast. Bij het in gebruik nemen van de nieuwbouw had hij als directeur een greep in het verleden gedaan en een paar reclameslogans voorgelezen die opa vlak na de oorlog had gebruikt. ‘Grijp uw kans, met verf van Schaarmans’ was heel acceptabel. Een concurrerende verffabriek toonde meer lef, sleepte Hitler er bij en schreef naast een cartoon van die man: ‘Wanneer Hitler onze verf zou hebben gebruikt was hij schilder gebleven.’ Er werd hard om gelachen.

Opvallend is, dat de gemeente de drie banken zo ver uit het centrum van de stad heeft geplaatst, dat deze voor een gewone wandelaar praktisch onbereikbaar zijn. Ouderen, of moeders met een kinderwagen heeft hij hier nog nooit gezien. Wel beroepswandelaars, lieden met rugzakjes die even pauzeren om iets te drinken of te eten. Kanaalwandelaars noemt hij hen, want het pad langs het water strekt zich naar beide zijden tientallen kilometers uit. Joggers stoppen hier ook graag, om dan afwisselend met één been op een bank wat strekoefeningen te doen. Zowel de wandelaars als de joggers zijn mensen die vooral met zichzelf bezig zijn; tot nu toe kon er nog geen groet af en werd hij volledig genegeerd. Dat geldt niet voor de opvarenden van binnenscheepen. Vanachter zijn stuurrad steekt de schipper meestal even zijn hand omhoog. Ook matrozen – zoals hij de mannen of vrouwen noemt die aan dek bezig zijn – maken contact door een armzwaai of roepen iets wat hij nooit verstaat.

Binnenschippers behoren blijkbaar tot een groep waarbij de secularisatie maar langzaam doordringt. Verleden week passeerde er nog een schip met de naam: *Eben-Haezer*.

‘Tot hiertoe heeft de Heer ons geholpen.’ Maar de heer is niet voor iedereen zo vrijgevig en helpt meestal alleen diegenen die zichzelf helpen, zoals hij – natuurlijk met een flinke zet van zijn grootvader en vader – ook heeft gedaan.

Fel gekwaak. Geklepper van vleugels. Een vrouwtjes-eend wordt fanatiek nagejaagd door een troepje woerden. Uiteindelijk zal ze uitgeput raken en worden verkracht. Voor mensen is zo iets strafbaar. In de natuur geldt het recht van de sterkste, vooral in het voorjaar en vooral bij woerden. Behalve de aanval op het eendje blijft het stil op en rond het water. De doorzettende lente kleurt de populieren langs het water geelgroen. In het licht golvende water ontstaat een spiegeling van lichte en donkere vlakken. Het geheel is verpletterend mooi. Ineens klinkt het klokje uit het torentje op een van de monumentale panden aan de rand van het centrum. Vermoedelijk een oud gemeentehuis. Thuis eens nakijken. Hij telt de slagen en kijkt tegelijkertijd op zijn horloge. Elf uur. Langzamerhand moet hij terug naar huis anders begint Margot weer te zeiken. Terug naar Canal Résidence, een makkelijk bedachte naam afgeleid van het kanaal zoals er hier zoveel namen en festiviteiten aan het kanaal worden vastgeplakt. Jaarlijks is er in de zomer een kanaalfeest en in de herfst een kanaalconcert. Het restaurant bij de brug in het centrum heet Channel View. Door een ombuiging naar het Engels of het Frans verandert het eenvoudige ‘kanaal’ in iets zwierigs. ‘Daar houden de mensen van,’ hoorde hij laatst een cabaretier op de tv zeggen.

Langzaam rijdt hij in de richting van het centrum en knijpt zijn ogen samen. In het tegenlicht steken de contouren

van de oude ophaalbrug fel af. Het is te laat om op een terras koffie te gaan drinken. Terug naar de Résidence. Terug naar Margot die zich de laatste tijd steeds vreemder gedraagt. Terug om aan het werk te gaan; ondanks dat er een uitgebreid testament bij de notaris ligt moet er een codicil komen. Er zijn zoveel losliggende brokken te verdelen dat er alleen maar ellende van komt als hij daar niets over vastlegt.

‘Nalatenschap.’

Hij tikt het woord uit 18 punten kapitaal, selecteert het, maakt de tekst vet, zet er een streep onder en een dubbele punt er achter. Precies als vroeger, wanneer hij een rapport moest schrijven, komt de aanhef er als vanzelf. Toen betrof het over het algemeen interne rapportage aan leidinggevendenden die van de een of de andere beslissing op de hoogte moesten worden gebracht. Maar er werd ook het nodige verbloed. Er was maar een handjevol mensen – de zogenaamde inner circle – dat wist wat er werkelijk was besloten. Tot het moment dat er een reclamechef werd aangesteld verzorgde hij de persberichten en stond ook journalisten te woord voor Nedcolor, een verffabriek waarvan hij nog steeds directeur-eigenaar is. Pierre Schaarmans stond, precies zoals de toenmalig minister-president, bekend om zijn verhullend taalgebruik. Naast het Lubberiaans bestond er ook Schaarmaniaans.

Margot en hij zijn op huwelijkse voorwaarden getrouwd. Zijn vader had nooit toestemming verleend wanneer hij daarin niet was meegegaan. Zo bleef, ondanks de gigantische groei, de verffabriek een familiebedrijf dat, zoals het er nu uitziet, na zijn overlijden automatisch in handen komt van de tweeling: zijn zoons.

Er wordt een kop thee naast hem neergezet.

‘Laat het niet koud worden.’

Hij reageert niet omdat hij weet dat de thee nu al ijskoud is. Alles wat hij de laatste tijd krijgt voorgezet, heeft weinig met eten en drinken te maken. Eergisteren had Margot erwtensoep gemaakt.

Hij heeft weinig met eten maar voor erwtensoep mag je hem wakker maken. De soep was zo zout en koud, dat zijn gezichtsspieren samentrokken. Toen hij er wat van zei, reageerde zij furieus en kreeg hij allerlei verwijten naar zijn hoofd. Hij kon nog geen ei bakken, had zijn halve leven buiten de deur gegeten en nu had zij het gedaan. Met verbazing nam hij waar dat ze na haar uitbarsting een heel bord soep weglepelde.

Op het scherm staat nog maar een woord: Nalatenschap. Het in vet kapitaal neergezette woord staat bovenin maar lijkt brutaalweg het hele scherm te vullen.

Eigenlijk interesseerde de zaak hem weinig. Zijn vader overleed en op zijn vijfendertigste nam hij het roer van hem over. Destijds bevond Nederland zich in een soort ‘Doe-het-zelf-flow.’ De verf was niet aan te slepen. Dat kwam ook door de opkomst van grote winkels – meestal gevestigd aan de rand van een stad – die van alles, zoals boormachines en aanverwant gereedschap begonnen te verkopen. De oude, vertrouwde ijzerwinkel, waar verkopers in lange grijze jassen nog een onsje spijkers stonden af te wegen, was ten dode opgeschreven. Wat voor – en vlak na de Tweede Wereldoorlog nog door vaklui werd vervaardigd, kwam nu in handen van de gewone man. Er verschenen slim geschreven boekjes die met tekst en foto’s lieten zien hoe te behangen, een kraan of een dakraam te monteren: de beer was los Iemand met twee rechterhanden kon goud verdienen. Nedcolor tapte dag en nacht verf en groeide de tent uit. Het enige wat hij con-

sequent deed – dat had hijzelf bedacht, haha, – was eens in de zoveel tijd een rondgang door het bedrijf maken om vragen te stellen. Toen men dat door kreeg, werd er angstvallig voor gezorgd dat er op elke vraag een voor hem bevredigend antwoord voor handen was. Na afloop van zo'n controleronde werd daar, onder het genot van een borrel, met een paar vertrouwelingen hard om gelachen.

Achteraf gezien is het opmerkelijk dat Margot hun museumbezoek stimuleerde. Eerst verwonderde het hem dat hij ontroerd raakte door bepaalde schilderijen. Dat was niet alleen bij Van Gogh, een reproductie van het zelfportret met grijze hoed hangt in de hal, maar ook mindere goden, vooral schilders die tot 'De Ploeg' hadden behoord, trokken zijn aandacht. Meer dan verantwoord was, trok hij tijd uit om veilingen te bezoeken om het een en ander aan te kopen. Zijn toenmalige huis bood te weinig ruimte, daarom begon hij zijn schilderijen op te hangen in de kantoren en de kantine van de fabriek. De meeste werknemers beseften nauwelijks de waarde van de schilderstukken en deden hun werk terwijl er een Werkman, een Sluijters of een Dijsselhof bij hen aan de muur hing. De collectie werd zo omvangrijk en bracht zoveel zorg met zich mee, alles moest worden verzekerd en niet elk schilderij kon zomaar overal worden neergehangen – dat hij Schaarmans Kunst b.v. in het leven riep en iemand aanstelde om de lopende zaken af te handelen, want zoetjesaan raakte de collectie bekend en vormde ook een onderdeel van rondleidingen door de fabriek. Verrassend genoeg kreeg hij verzoeken van musea om tijdelijk stukken af te staan in verband met een expositie. Dit alles wordt nu geregeld door een jongeman die niet alleen kunstgeschiedenis heeft gestudeerd maar ook begiftigd is met een behoorlijk zakelijk inzicht.

Nalatenschap, het woord blijft hem aanstaren; de kille titel voor een aantal kunstwerken die na zijn dood geld kunnen opbrengen en daarom misschien worden verkocht. Of bij elkaar blijvend, beheerd, en aangevuld zouden kunnen uitgroeien tot een magnifieke collectie. Definitief vastleggen moet duidelijkheid scheppen. Zijn kleinzoon biedt misschien uitkomst. Henri is pas zestien maar geeft duidelijk blijk belangstelling te hebben voor kunst. Samen praten zij erover, maar het is vooral de houding van de jongen die hem is opgevallen. Wanneer de jongen voor een schilderij staat, lijkt het alsof hij zichzelf ziet staan; iemand die enige tijd volledig van de wereld is en lijkt te worden opgezogen door wat hij ziet. Een paar maanden geleden heeft hij hem nog meegenomen naar de Tefaf in Maastricht. Een kunstmarkt waar hij op zijn tellen moet passen, want er hangt en staat voor een deel enorm veel rotzooi. Hoewel de verkopers zich daar soms niet eens van bewust zijn, is het ook een prachtige plek om vervalsingen te slijten. Als je een zakje met rozijnen zou vergelijken met wat er aan valse kunst rondzwerft, zou dit halfvol steentjes zitten.

Nadelig is dat men hem ondertussen kent en hij overal met egards wordt ontvangen. Soms slijmerig maar vaak ook royaal zoals door Jan Molenhoek uit Amsterdam: 'Hallo Pierre, voor jou heb ik vandaag nog een leuk stadsgezichtje in de uitverkoop, daar hou jij toch zo van? En wie is die jongeman?' Henri fungeerde zo'n beetje als bliksemafleider, die genoot die dag en hij genoot van de jongen die hij op een gegeven moment bij een Breitner moest wegslepen. Het is beslist niet noodzakelijk om dezelfde smaak of inzichten te delen, toch raakte het hem dat zijn kleinzoon vooral werk waardeert waarbij de kunstenaar zich 'laat zien.'

Na hun bezoek aan de kunstbeurs reed hij naar het cen-

trum van Maastricht, parkeerde zijn auto in de garage onder het Vrijthof en maakten ze samen zo goed en zo kwaad als het ging een wandelingetje. Toen zij in een van de restaurants neerstreken, staken zijn knieën alsof er messen in werden gestoken. Alcohol helpt, dus bestelde hij een borrel en een glas bier. ‘Een kopstoot,’ hoorde hij de ober zacht zeggen. Daarna keek hij wat lachend naar Henri.

‘Mag ik ook bier, opa?’

‘Hoe denken je ouders daarover?’

‘Die zijn zo vreselijk streng.’

‘Goed het is feest vandaag. Ober, een biertje voor de jongeman.’

Er ging een stil lachje over het gezicht van Henri die hem daarna vroeg of hij de Breitner niet wilde kopen.

‘Jongen toch. Weet je hoeveel ze daar voor vragen?’

‘Ja. Vijfendertigduizend euro.’

‘Da’s veul geld, m’n jong.’

‘Ja, maar heeft u gezien hoe die twee meisjes gearmd over de gracht slieren? Breitner schildert nauwelijks hun gezicht en toch lachen ze. Huizen en bomen zijn niet meer dan wat vegen en strepen, het schilderij leunt tegen het abstracte aan; het lijkt wel of hij de verf erop heeft geslingerd.’

‘Ik zal eens wat navraag doen, een beetje porren hier en daar. Aan een prijs valt altijd wat te doen.’

‘En opa... ik wil naar de kunstacademie.’

‘Daar denken je ouders waarschijnlijk net zo over als over het drinken van bier.’

‘Ja.’

‘Welke richting wil je uit?’

‘Autonoom, gewoon schilderen.’

‘Gewoon schilderen, dan kun je dus naar de Kunstacademie in Eindhoven.’

‘Ja, dat zou kunnen, maar ik prefereer Maastricht of Arnhem.’

‘Dat is verder van huis.’

‘U bent vroeger toch ook niet voor niets in Groningen gaan studeren?’

Er werd besmuikt gelachen. De drank werd neergezet. Toen ze proostten werd hij bevangen door een gevoel dat hij een intens geluksmoment zou willen noemen.

Na die dag groeide zijn idee om Henri bij de collectie te betrekken. Nalaten of beheren, dat moeten de juristen maar uitzoeken. Ineens vliegen zijn vingers over de toetsen. De aanduiding ‘Nalatenschap’ hoeft zich niet meer eenzaam te voelen, na een kwartier staat het scherm vol met gegevens waar een notaris maar chocola van moet maken.

Het is nog geen acht uur als hij met een ochtendjas over zijn pyjama aan, koffie staat te maken. Sinds jaar en dag gebruikt Margot zo’n Senseoapparaat. Wat voor padje zij er ook instopt, de koffie smaakt altijd hetzelfde. Hij gebruikt liever een espressoapparaatje, zo’n simpel grijs gevalletje van metaal. Maar ... waar heeft zij de koffie verstopt? Uiteindelijk vindt hij een halfvol pak achter een broodbakmachine die al jaren geleden in onbruik is geraakt. Doet ze dit expres, om hem te pesten zoals hij ook bijna alle drank en voedsel, óf koud óf met teveel zout, krijgt voorgezet?

Nadat hij het onderste deel met water heeft gevuld, strijkt hij zorgvuldig een schepje koffie af en kiept dat in het houdertje, schroeft het bovendee er op en zet dat op het fornuis. Een gasfornuis want op een elektrische kookplaat lukt het nauwelijks om zo’n ding aan de gang te krijgen. Nog geen tien minuten later zit hij op het terras en ziet hoe de opkomende zon het landschap achter de stad fel aanlicht. De scha-

duw van het gebouw houdt het parkje en een groep huizen – diep beneden hem – gevangen in een grijsblauwe kleur.

Hij nipt van de koffie uit een mok die hij met beide handen vasthoudt.

Met zijn blik op de verte gericht, beseft hij ineens dat hij bij zijn keuze voor een schilderij meer oog heeft voor de compositie dan voor de kleuren. De verdeling, de inrichting is tevens het verhaal. Een ‘naakt’ met haar benen wijd, hoe vakkundig en royaal ook geschilderd, vertelt niets nieuws. Een bekken in de schaduw blijft boeien, werkt als een deken die wil worden weggetrokken.

Henri wil gaan schilderen, prima! Hij doet het goed op het atheneum en kan dus na zijn eindexamen meteen door naar een academie. Marc zal daar niet blij mee zijn want Henri is nu al de gedoodverfde opvolger van zijn vader en oom; de jongen is niet voor niets vernoemd naar zijn overgrootvader, een Belg die ooit aan de rand van Antwerpen vanuit een schuur verf was begonnen te verkopen. Hij heeft aan dezelfde druk blootgestaan. Zijn vader stond erop dat hij scheikunde zou gaan studeren, een studie waar hij geen reet voor voelde, maar er tegen protesteren was niet aan de orde. Als zijn vader teveel tegenstand van hem ontmoette, werd hij ontboden in de directiekamer van de oude fabriek. Daar hing – duidelijk vanaf een foto geschilderd – het portret van zijn opa. De hele inrichting ademde de sfeer van vorige eeuw: stoelen van eikenhout met armleuningen en groene bekleding. Vader zat achter een bureau dat eerder een vesting leek dan een werkplek; dat stimuleerde bepaald geen soepele en open communicatie. Tenslotte zat er niets anders op dan mee te buigen en via een paar slimme zetten te regelen dat hij in Groningen terecht kwam. Om Henri te beschermen, moet hij binnenkort een keer met Marc praten.

‘Wat zit jij hier in je eentje?’
Margot staat plotseling naast hem
‘Goeiemorgen, meid, heb je goed geslapen?’
‘Ja! Heb je weer koffie gezet in dat gekke ding? Waarom ben je nog niet aangekleed?’

‘Wim, je spreekt met Pierre, Pierre Schaarmans. Mag ik je even storen?’

‘Altijd. Is er iets mis?’

‘Niet met mij, maar sinds enige tijd gedraagt Margot zich vreemd. Ze reageert soms buitengewoon agressief en heeft haar zaakjes niet meer op orde.’

‘Zoals?’

‘Nou ja, ze staat erop nog zelf te koken maar wat ze op tafel zet is niet te vreten, terwijl zij er zelf van zit te smullen. Ik moet mijzelf af en toe buiten de deur laten bijvoeren anders red ik het niet.’

‘Het zou de eerste keer zijn dat er iemand in mijn praktijk sterft van de honger.’

Dan klinkt er een luide lach.

‘Lach maar.’

‘Is het een idee wanneer ik vandaag of morgen een keer bij jullie langskom? Ik heb dat wel meer gedaan voor een soort routinebezoekje. Wat je hart betreft, een jaar geleden ben je door het oog van de naald gegaan en die toestand met je knieën is ook niet mis. Ik kom tegen lunchtijd en kan dan zien hoe Margot daarmee omgaat. Merk je overigens iets aan haar geheugen, is zij vergeetachtiger dan normaal?’

‘Niets van gemerkt?’

‘Goed, jongen. Ik bel jullie binnenkort. Houd je goed.’

‘Wim, bedankt.’

Met een langzame beweging zet hij de telefoon terug